

søge alternative veje, og herunder er adoption en mulighed.

Når et par beslutter sig for at ansøge om adoption, starter de på en lang og streng vandrings gennem systemet. Nogle amter indkalder straks ansøgerne til samtale, medens andre amter kan vente i helt op til et år med indkaldelsen til de indledende samtaler, og i værste fald – og det er der eksempler på – går der endnu længere tid end et år. Sideløbende med samtaler, enetaler og hjemmebesøg foretages der en urimelig og unødvendig afklædning af adoptanterne af personlig, økonomisk, psykologisk og helbredsmæssig karakter. Det er ikke rimeligt, for adoptivforældre er stærkt opsat på at gøre deres bedste. De er opsat på at gøre alt for barnets tarv. Deres ønske om at få et barn er så stort, at det i sig selv er en meget, meget væsentlig årsag til, at man allerede dér kan sige, at det barn vil få rimelige og gode kår under opvæksten.

Det er urimeligt, at adoption skal være så restriktiv, som tilfældet er, og at det skal være udmattende for parterne i sagen. Det er selvfølgelig helt i orden, at man laver en form for godkendelse og undersøgelse, men der er ingen grund til, at man er så nidkær og sagsbehandlingen så langstrakt, som tilfældet er i dag. Det undrer os lidt, at når man allerede er blevet godkendt til at kunne adoptere ét barn og ønsker sig at adoptere et mere, skal man møllen igennem en gang til. Det burde være en formsag, når man allerede er godkendt en gang.

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at der ikke bør være nogen lovmæssig, konkret antalsbegrænsning, men at det afhænger af en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, og det samme, når vi taler om begrænsning i alderen. Man skal ikke fastsætte en eller anden tilfældig alder, men lade det være op til en konkret vurdering af det enkelte tilfælde, hvad der er rimeligt eller ikke rimeligt.

Helt galt er det jo, at der i Danmark, så lille et land som Danmark, er så stor forskel på amterne, at et forældrepar, der ikke bliver godkendt i det ene amt, godt kan blive godkendt i et andet amt. Det viser noget om, at der er så stor forskellighed, selv om vi lever i så lille et land som Danmark, at der bør gøres noget ved det.

Fremskridtspartiet mener, at dette problem bør løses hurtigst muligt. Vi mener, at lovgivningen skal liberaliseres væsentligt. Der er forældrepar, som gerne vil have et adoptivbarn, og vi har børn, som gerne vil have nogle adoptivforældre. De to problemer kan man meget hurtig-

tigt og meget nemt løse ved, at adoptivforældrene får lov til at adoptere børnene, og når det er så nemt, burde vi også gøre det nemt.

Bruno Jerup (EL):

Enhedslisten støtter Fremskridtspartiets forslag, og vi mener, det tager fat på nogle vigtige problemer, som kan løses. Men det, der hedder »bl.a.« i forslaget, vil jeg godt uddybe lidt, for vi mener, at hvis beslutningsforslaget skal forstås som en rettesnor eller en opfordring fra Folketinget til regeringen og til det udvalg, som arbejder med henblik på ændring af forholdene på adoptionsområdet, er det for snævert. Men de tre pinde i forslaget støtter vi naturligvis.

Jeg vil nævne nogle andre punkter, som jeg mener skal med. En af de vigtige ting er bl.a. de økonomiske forhold, som skal forbedres for adoptivforældrene, så de omkostninger, der er i forbindelse med hjemtagning af et barn, bliver stillet lig med de omkostninger, andre forældre har. Derfor skal man se på de udgifter, der er til barnet, men også på de udgifter, der kommer oveni på grund af donorlandenes krav om, at forældrene skal opholde sig i det pågældende land i en længere periode. Det betyder, at man mister lønindtægter for to personer og samtidig skal finansiere et ophold på f.eks. 3-8 uger i et andet land. Hertil kommer naturligvis almindelige transportomkostninger.

Desuden skal der en diskussion i gang om det sociale aspekt for almindelige familier i forbindelse med adoption og specielt godkendelse til adoption, herunder også accepten af, at f.eks. arbejdsløse m.v. kan adoptere børn.

Adoptionspraksis er i alt for høj grad baseret på, at det skal være forældre, som økonomisk og socialt i alle situationer vil være i stand til at klare problemerne. Godkendelse af adoptivforældre er reelt en omfattende eksamen, som udbredt til alle forældre ville betyde, at meget få personer her i landet ville få godkendelse som forældre. Men det danske sociale system er netop udbygget med henblik på, at alle bør kunne klare sig, og det er ikke tilfældet i mange af de andre lande, som donorlandene afleverer børn til. Det betyder også, at man som udgangspunkt bør udvikle en langt mere lempelig praksis. Det er naturligvis ikke det samme, som at alle uden videre skal kunne blive adoptivforældre, men det er Enhedslistens indstilling, at vi bør udvikle en lempeligere praksis.

Det er også vigtigt, at der udvikles en langt større ensartethed i amterne. Det er bemærkel-